

ET HELT LIVS PLIGTTROSKAB

Ældste Dallin H. Oaks

De Tolv Apostles Kvorum

CES-foredrag for Unge Voksne • Den 1. maj 2005 • Oakland, Californien

Mine brødre og søstre, jeg er taknemlig for koret og deres gribende og inspirerende musik, og jeg takker præsident Steven Edgren for præsentationen.

Det glæder mig at være her i Oakland. Jeg takker alle for at komme, alle, der er til stede her, og alle jer, der sidder andre steder.

Det glæder mig at tale til denne gruppe af 18-30-årige unge voksne. Vores yngste datter er i denne aldersgruppe. Det er 15 ud af vore 28 børnebørn også. Så, jeg har en særlig interesse for de 18-30-årige.

Efterlev evangeliet i hverdagen

Når jeg taler til jer, taler jeg til fremtiden. I er de kommende ledere i erhvervslivet, i uddannelsessektoren, i forskning, i byer, stater og lande samt i Kirken. Og endnu vigtigere, I er de kommende ledere for Kirkens familier.

Som forberedelse til denne aften har jeg studeret talen fra et nyligt CES-foredrag for unge voksne. Det foregik søndag, den 6. februar, og stedet var Marriott Center på BYU. Taleren var ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum. For mig var det både opbyggende og gribende at studere hans tale.

I husker, at ældste Nelson bad jer om at »tænke på jer selv, ikke som I er, men som det, I kan blive – om 50 år.« Han spurgte: »Hvad ønsker I at være om 50 år?« Han holdt derpå en fremragende tale om »Tro og familier«. Han fortalte om sit eget liv og om sin kære hustru Dantzels. Han talte om deres langstrakte kamp for at få en uddannelse. Han fortalte om de valg, de havde truffet i deres ægteskab om først at søge Guds rige. Tro, sagde han, »har altid været ledestjernen for vores ægteskab.« Han mindedes, at han ikke udsendte nogen regning for nogen operation, indtil mere end 12 år efter, at han afsluttede lægestudiet. På det tidspunkt havde de fem børn. Kan I forestille jer den tro, som de udøvede, og de ofre, som de ydede, for at stifte familie, mens dr. Nelson færdiggjorde sin lange periode med forberedelse til sin karriere. (Se *Tro og familier*, CES-foredrag for unge voksne, 6. feb. 2005, s. 1-2).

Hvis I hørte ældste Nelsons fremragende tale ved april-konferencen i år, så ved I, hvorfor det var en så gribende

oplevelse for mig at læse hans CES-tale, holdt den 6. februar. I den tale hyldede han gribende og velfortjent sin kære hustru, og blot seks dage senere døde hun uventet. Ældste Nelson lærte os sandelig, at livet indeholder nogle uventede overraskelser, og at det er godt for os alle, ikke blot at se frem til, hvad vi ønsker at være om 50 år, men også at leve i vores hverdag, så vi altid er parat, hvis vi uventet bliver kaldt hjem.

»Se til, at I gør dem«

I sidste uge talte jeg med et medlem af De Tolvs Kvorum om kommentarer til vores taler ved aprilkonferencen. Min ven sagde, at nogen havde fortalt ham: »Jeg nød din tale meget.« Vi var enige om, at det ikke er den slags kommentarer, vi ønsker at få. Som min ven sagde: »Jeg holdt ikke den tale, for at den skulle *nydes*. Hvad anser han mig for, en slags entertainer?« Et andet medlem af vores kvorum tilsluttede sig samtalen ved at sige: »Det minder mig om historien om en god præst. Da et sognebarn sagde: »Jeg nød virkelig din prædiken i dag,« svarede præsten: »Så er det, fordi du ikke forstod den.«

I husker måske, at jeg ved aprilkonferencen i år talte om pornografi. Ingen har fortalt mig, at de »nød« den tale – ikke en! Rent faktisk var der intet at nyde i den, heller ikke for mig.

Jeg taler om disse nylige samtaler for at undervise i princippet om, at en tale holdt af en generalautoritet til generalkonferencer – en tale forberedt under Åndens påvirkning for at fremme Herrens værk – ikke holdes, for at den skal nydes. Den holdes for at inspirere, opbygge, udfordre eller rette noget. Den skal høres under påvirkning fra Herrens Ånd, og hensigten er, at den lyttende lærer af talen og fra Ånden, hvad han eller hun skal *gøre* ved noget.

Kong Benjamin forstod dette princip og forklarede det. Hans store tale, der er nedskrevet i de første par kapitler i Mosiahs Bog, begynder med disse ord:

»Mine brødre, alle, som er samlet her, I, der kan høre mine ord, som jeg vil tale til jer i dag ... jeg har ikke anmodet jer om at komme her for at drive spøg med

de ord, jeg skal tale, men for at I skal lytte til mig og åbne ørene, så at I kan høre, og hjertet, så at I kan forstå« (Mosiah 2:9).

Når denne profet og konge underviste, når vi kommer for at høre en Herrens tjener, skal vi ikke »drive spøg med de ord«, som han taler. Det er vores pligt at åbne vore ører for at høre og vores hjerte for at forstå. Og det, vi skal søge at forstå, er, hvad vi bør gøre i forbindelse med talen. Jeg er sikker på, at det er, hvad kong Benjamin mente, for han sagde senere i sin store tale: »... og dersom I nu tror alle disse ting, se til, at I gør dem« (Mosiah 4:10). Husk nu det princip, mens jeg taler til jer på denne sabbatsdag.

»Et helt livs rolige og stille pligttrøskab«

Jeg har givet min tale titlen »Et helt livs pligttrøskab«. Jeg har lånt den titel fra noget, guvernør Adlai E. Stevenson fra Illinois sagde, da han var det demokratiske partis kandidat som præsident i USA i 1952 og 1956. Han var en god mand og ville være blevet præsident, hvis han ikke havde haft en meget populær modstander, Dwight D. Eisenhower.

Stevenson fremsatte til en kongres hos American Legion denne kloge udtalelse om patriotisme: Han sagde, at det, vi behøver »er ikke korte, hektiske følelsesmæssige udbrud, men et helt livs rolige og stille pligttrøskab« (tale holdt den 27. august 1952, citeret i John Bartlett, red., *Familiar Quotations*, 13. udg., 1955, s. 986). Det kan jeg lide – »ikke korte, hektiske følelsesmæssige udbrud, men et helt livs rolige og stille pligttrøskab.« Jeg vil bruge denne beskrivelse af patriotisme som en opskrift på, hvordan vi bør efterleve evangeliet.

Nogle mennesker efterlever evangeliet med »korte, hektiske følelsesmæssige udbrud«, efterfulgt af lange perioder uden aktivitet eller med en indsats, der er uregelmæssig eller snublende. Det, vi har brug for ved efterlevelse af evangeliet, er »et helt livs rolige og stille pligttrøskab.«

Så hvad vil det sige at adlyde befalingerne, at holde vore pagter og at tjene Herren med »et helt livs rolige og stille pligttrøskab«? Det vil sige at være en 100 procent sidste dages hellig, 100 procent af tiden. Med skriftens ord vil det sige at følge kong Benjamins vejledning til sit folk: »Derfor ønsker jeg, at I skal være standhaftige og urokkelige, altid rige på gode gerninger, så at Kristus, Herren den almægtige Gud, kan besøge jer som sine« (Mosiah 5:15). Det vil sige at følge Lehis bøn til en vaklende søn: »O, måtte du blive som denne dal, fast og urokkelig og bestandig i at holde Herrens befalinger!« (1 Nephi 2:10).

»Et helt livs pligttrøskab« kræver, at man er stille og rolig, fast og urokkelig. Vi holder fast ved vore pagter og ved Herrens tjeneres ledelse og lærdomme, så vi, som apostlen Paulus skrev, »ikke længere [er] uforstandige børn og slynges og drives hid og did af hver lærdoms vind« (Ef 4:14). Det er vores standard og vores mål. Denne faste standard kræver, at vi undgår det ekstreme. Vores indsats bør være de stabile 100 procent fra en trofast tjener, ikke de rasende og sporadiske 120 procent fra en fanatiker.

En højt værdsat lærer, som jeg havde på BYU for mange år siden, kom med denne definition på en fanatiker: »En fanatiker er en, der har mistet sit mål af syne, men fordobler sin indsats for at nå det.« Den definition har været en god vejledning for mig hele mit liv, og jeg giver jer den. Søg ikke at vise jeres pligttrøskab med en fanatisk overdriivelse eller med andre tegn på selvretfærdighed. Vi betaler vores tiende, men vi husker, at tiende er stabile 10 procent – ikke 8 procent og især ikke periodiske eller hektiske udbrud af 12 procent.

De minder mig om de bekymringer, som præsident Harold B. Lee gav udtryk for til mig, da jeg var rektor på BYU. Kort før templet i Provo blev indviet, fortalte han mig, at det bekymrede ham, at det nærliggende tempel kunne få nogle studerende på BYU til at besøge templet så ofte, at de forsømte deres studier. Han opfordrede mig til i samarbejde med stavspræsidenterne på BYU at sikre, at de studerende forstod, at selv noget så helligt og vigtigt som tempeltjeneste skulle gøres med visdom og orden, så de studerende ikke forsømte de studier, der burde være hovedfokus i studieårene på BYU.

Farerne ved at føre gode principper ud i det ekstreme

For mere end et årti siden holdt jeg en tale med titlen: »Vores stærke sider kan blive vores undergang«, *Stjernen*, maj 1995, s. 10-23). Jeg talte om, hvad der sker, når vi tager et godt princip eller en god befaling og benytter det overdrevent. Jeg kom med 20 eksempler. Jeg har tilpasset fem af dem til min aktuelle bøn om, at vi benytter et helt livs rolige og stille pligttrøskab frem for det, som guvernør Stevenson kaldte »korte og hektiske følelsesmæssige udbrud.«

Meget passende vedrører mit første eksempel patriotisme. Selv fædrelandskærlighed kan, hvis det overdrives, skade os åndeligt. Der er nogle borgere, hvis patriotisme (som de definerer det) er så hektisk og altomfattende, at det synes at få forret frem for ethvert andet ansvar, herunder

familie og kirke. Vi hører fx om nogle (såkaldte) patrioter, der deltager i eller støtter private hære og træffer private forberedelser til væbnede konflikter. Deres overdrevne nidkærhed i forbindelse med en side af patriotisme skader dem åndeligt, når de trækker sig bort fra Kirkens fællesskab og adskiller sig fra de civile myndigheders styre, som vores 12. trosartikel siger, vi alle skal følge.

Mit andet eksempel vedrører personer, der har et altomfattende engagement i en bestemt lærdom eller befaling i Jesu Kristi evangelium. Det kan være et ekstraordinært fokus på slægtsforskning, en usædvanlig intens besættelse af USA's forfatning eller en anden besættelse, der udelukker alt andet.

I en mindeværdig tale ved oktoberkonferencen i 1971 sammenlignede ældste Boyd K. Packer evangeliets fylde med et klaviatur på et klaver. Han mindede os om, at en person kan »tiltrækkes af en bestemt tangent« som fx en lærdom, som de ønsker at høre »spillet hele tiden«. Han forklarede:

»Visse medlemmer af Kirken, som burde vide bedre, udvælger sig en hobby-tangent eller to, som de hele tiden slår an ... De overser den kendsgerning, at der findes en fylde af evangeliet ... [som de forkaster] til fordel for en yndlingstone. Denne overdrides og forvrænges, indtil de føres ud i frafald« (*Teach Ye Diligently*, 1975, s. 44).

Vi kan om sådanne personer sige, som Herren sagde om medlemmerne af shakernes sekt, »at de ønsker at kende en del af sandheden, men ikke alt« (L&P 49:2). Og derfor siger jeg, pas på hobby-tangenten. Hvis I slår en tone an og udelukker eller alvorligt negligerer den fulde harmoni af evangeliets klaver, så afviger I fra anbefalingen af et helt livs rolige og stille pligt troskab.

Midt i disse eksempler på faren ved at overdrive gode principper må jeg bekende en af mine egne fejl. I har hørt den gamle vending: »Vær ikke den første, der prøver alt nyt, ej heller den sidste, der siger farvel til alt gammelt.« Når det gælder denne generations teknologiske vidundere, som computeren, så formoder jeg, at jeg er den sidste, der lægger det gamle til side.

Jeg bruger stadig en manuel skrivemaskine. I over 50 år har jeg skrevet breve og meddelelser og udarbejdet dele af mine taler på en lang række manuelle skrivemaskiner. For nogle år siden blev den sidste, min pålidelige gamle, bærbare og manuelle skrivemaskine, endelig slidt op. Jeg begyndte at lede efter en ny. Den var ikke let at finde.

Den teknologiske generation, der efterfulgte den manuelle skrivemaskine, var den elektriske skrivemaskine. Jeg

sprang den generation over. Dernæst fulgte tekstbehandlingsudstyr og computere med stadig større muligheder, som min dygtige sekretær, Margie McKnight, har brugt til at udarbejde de utallige udkast til denne tale. Det er computere, som butikkerne sælger i dag, så jeg burde ikke være blevet overrasket, da de unge sælgere stirrede målløse på mig, da jeg bad om en bærbar, manuel skrivemaskine. En opfindsom fyr fremviste stolt en elektrisk skrivemaskine, der var lille og let nok til at blive båret fra en stikkontakt til den næste, og spurgte, om det var det, jeg ønskede.

Endelig fandt jeg en lille butik med en gammel, gråsprængt indehaver, som vidste, hvad en bærbar, manuel skrivemaskine var. Han havde stadig en i baglokalet, som jeg med fryd købte. Indehaveren var lidt rådvild over, hvad jeg skulle bruge den til. Han var for høflig til at spørge, men kom med et gæt. Da han rakte mig min nye bærbare skrivemaskine, sagde han: »Dem sælger vi ikke mange af. Du sover nok meget i telt.« En sand historie!

Jeg fortsætter med et tredje eksempel på kontrasten mellem en stille pligt troskab og korte, hektiske følelsesmæssige udbrud. Villighed til at ofre alt, hvad vi ejer, for Herrens værk er bestemt tegn på pligt troskab. Det er faktisk en pagt, som vi indgår på hellige steder. Men det bør omhyggeligt begrænses til de ofre, som Herren og hans ledere har bedt os om på dette tidspunkt. Vi bør med Alma sige: »... hvorfor skulle jeg da ønske mere end at udføre det værk, som jeg er blevet kaldet til?« (Alma 29:6). Personer, der mener, at det er utilstrækkeligt at betale deres tiende og offergaver og at virke i de stillinger, som de er blevet kaldet til, kan let blive ført på afveje af kultgrupper, der tilbyder, hvad jeg vil kalde »hektiske udbrud« til deres villighed til at ofre.

Et fjerde eksempel vedrører mål. Der er stor styrke i at være målrettet. Vi har alle set frugterne af sådan målrettedhed. Men overdreven fokus på mål kan få en person til at glemme betydningen af retfærdige *midler*. Når det sker, kan en prisværdig stille pligt troskab forvandles til farlig og hektisk overdrivelse.

Et femte område, hvor vi skal følge en stabil kurs og undgå hektiske overdrivelser, er økonomi. Vi har fået befaling om at give til de fattige. Kan opfyldelsen af denne fundamentale, kristne forpligtelse blive overdrevet? Ja, det kan den. Jeg har set det. Måske har I også set mennesker, der har opfyldt forpligtelsen til at give til de fattige i en sådan grad, at de har forarmet deres egen familie ved at anvende midler eller tid, som familien selv havde brug for.

Vi bør med et udtryk fra landbruget ikke spise vores såsæd. En sådan overdrivelse berøver os evnen til at så og høste næste år, hvorved vi kan sørge for vores familie og give til de fattige. Kong Benjamin, som befalede sit folk at give de sultne at spise, klæde de nøgne, besøge de syge og yde dem lindring (se Mosiah 4:26), advarede dem også om at sørge for, »at alt dette gøres med visdom og orden; thi det forlanges ikke, at et menneske skal løbe hurtigere, end det har styrke til« (v. 27; se også L&P 10:4).

Når jeg afslutter mine fem eksempler, må jeg også komme med en advarsel. Princippet, som jeg har udlagt, om, at vi bør følge en stille pligttrøskab og undgå hektisk overdrivelse, kan forstås derhen, at vi bør være »mådeholdne i alt.« Slet ikke. Frelseren har befalede os at tjene af hele vores »hjerter, sjæle, sind og styrke« (L&P 4:2), at søge »alvorligt efter evigheds skatte« (L&P 68:31) og at være »tapre i Jesu vidnesbyrd« (L&P 76:79). Han har også fortalt os, at hvis vi er lunkne, vil han spytte os ud af sin mund (se Åb 3:16). Meningen med mine eksempler er, at vi bør være stabile og konstante i vores pligttrøskab, vores forpligtelse og vores indsats.

Dating i forhold til at hænge ud

Jeg har forsøgt at komme med eksempler på betydningen af et helt liv med urokkelig pligttrøskab, og jeg har advaret mod farerne ved at føre gode principper ud i det ekstreme. Hvis jeg endnu ikke har fået jer til at betragte jeres egen adfærd, så kan mit sidste emne måske gøre det.

Ældste Earl C. Tingey henviste i sin tale ved BYU's afslutningshøjtidelighed for to uger siden til en artikel i et nyligt nummer af tidsskriftet *Time* om unge på jeres alder. Artiklen siger, at årene fra 18 til 25 er blevet »et selvstændigt og uafhængigt livstrin, en mærkelig overgangstid som »Ønskeøen« mellem ungdomstiden og voksentilværelsen, hvor man holder igen i nogle få ekstra år ... [og udskyder] ansvaret som voksen« (Lev Grossman, »Grow Up? Not So Fast«, *Time*, 24. jan. 2005, s. 44). Artiklen beskriver disse mennesker i overgangstiden som »permanente unge ... Peter Pan på nogle og tyve« (s. 42). Ældste Tingey gengav denne analyse med ord, der var mere velkendte for hans publikum af dimittender fra BYU og deres familier, og talte om »den ubeslutsomhed, nogle universitetskandidater har, når ... [de skal] påtage sig ansvaret for ægteskab og familie« (tale ved årsafslutning, 21. april 2005).

Denne tendens til at udskyde ansvaret som voksen, herunder ægteskab og familie, er bestemt synlig blandt vore SDH-unge voksne. Gennemsnitsalderen ved ægteskabets

indgåelse er vokset i de sidste par årtier, og antallet af børn født hos SDH-ægtepar er faldet. Ældste Nelsons budskab ved foredraget for tre måneder siden, *Tro og familier*, handlede om dette emne, og det er også en del af mit tema: »Et helt livs pligttrøskab«. Jeg vil derfor afslutte ved at fortælle om nogle bekymringer over nogle aktuelle skikke i forholdet mellem unge SDH-enlige i Nordamerika.

Velinformede kommentatorer fortæller, at dating næsten er forsvundet fra universiteterne og blandt unge voksne generelt. Det er blevet erstattet af noget, der kaldes at »hænge ud« (se Bruce A. Chadwick, »Hanging Out, Hooking Up, and Celestial Marriage«, i *Brigham Young University 2002-2003 Speeches*, 2003, s. 1-8). I ved åbenbart, hvad det er, men jeg vil beskrive det af hensyn til de blandt os, der er midaldrende eller ældre eller på anden måde er dårligt informeret. At hænge ud består i, at et antal unge mænd og et antal unge kvinder kommer sammen til en gruppeaktivitet. Det er noget helt andet end dating.

Af hensyn til nogle af jer, som ikke er midaldrende eller ældre, er jeg nok også nødt til at beskrive, hvad dating er. I modsætning til at hænge ud er dating ikke en hold-sport. Dating er at gå sammen to og to for at opleve et samvær og midlertidigt engagement, der kan føre til ægteskab, i enkelte sjældne og dyrebare tilfælde.

Hvad har gjort dating til en truet art? Jeg er ikke sikker, men jeg kan se nogle bidragende faktorer.

1. Det kulturelle tidevand i vores verden løber kraftigt imod sådanne forpligtelser i familieforhold. Skilsmisse er fx blevet gjort let juridisk, og at få børn er blevet upopulært. Disse pres mod at forpligte sig tjener helt tydeligt Djævelens modstand mod Faderes plan for hans børn. Planen afhænger af pagter og overholdte forpligtelser. Alt, der trækker os væk fra forpligtelser, svækker vores evne til at deltage i planen. Dating involverer forpligtelser, selv om det kun er nogle få timer. At hænge ud er uforpligtende, i hvert fald for mændene, hvis kvinderne sørger for mad og husly.
2. Kvindebevægelsens udjævnende virkning har bidraget til at modvirke dating. I takt med at kvinders muligheder er blevet større, og nogle er blevet mere aggressive, er nogle mænd mindre villige til at tage traditionelt mandlige initiativer som at bede om en date, af frygt for at de skulle kvalificere sig til den frygtede betegnelse »mandschauvinist«.

3. At hænge ud forherliges i fjernsynsudsendelser om enlige.
4. Meningen og betydningen af ordet »date« har også ændret sig i en retning, så dating er blevet så dyrt, at det er skubbet ud af markedet. Jeg så denne tendens begynde blandt vore yngre børn. Uanset årsagen har drenge i high school følt, at de skulle gøre noget overdådigt eller bizart for at foreslå, at man gik ud sammen, især til et arrangement som skolebal, og pigerne har ment, at de måtte gøre noget tilsvarende for at sige ja. Desuden skulle en date være et større arrangement. Jeg så noget af dette på BYU i 70'erne. Jeg kan huske et par, som spiste middag sammen, hvor venner serverede, midt på vejen med trafik på begge sider lige syd for BYU's fodboldstadion.

Alt dette har gjort dating vanskeligere. Og jo mere overvældende og dyr en date bliver, jo færre af dem. Efterhånden som en date bliver mere sjælden og mere overvældende, synes det at skabe en forventning om, at en date indebærer alvor eller vedvarende forpligtelse. Den forventning modvirker dating endnu mere. Forsvundet er de ubehjælpssomme og billige telefonopringninger, som jeres forældre og bedsteforældre og jeg kendte til. Samtalen lød lidt i denne retning: »Hvad skal du i aften? Skal vi gå i biografen?« Eller: »Kunne du tænke dig at gå en tur ned ad hovedgaden?« Billige dates som disse kan foregå ofte og ikke være truende, fordi de ikke synes at indebære en vedvarende forpligtelse.

Enkle og hyppigere dates giver både mænd og kvinder mulighed for »at se sig omkring« på en måde, hvor der er omfattende mulighed for at bedømme kandidaterne. Den gammeldags date var en vidunderlig måde at lære en person af det modsatte køn at kende. Den fremmede samtaler. Den gav jer mulighed for at se, hvordan I behandler andre, og hvordan I bliver behandlet, når I er sammen to og to. Den frembød muligheder for at lære, hvordan man indleder og nærer et modent forhold. Intet af det sker ved at hænge ud.

Mine ugifte brødre og søstre, følg det enkle mønster med at date. Så behøver I ikke at søge på internettet i chat rooms eller dating service – to alternativer, der kan være meget farlige eller i det mindste unødvendige og virkningsløse.

Der er en anden mulig bidragende faktor til datings forsvinden og den fremherskende kultur med at hænge ud. I mange år har Kirken rådet vore unge til ikke at date, før de fylder 16. Nogle unge voksne har måske, og især

mænd, videreført det gode råd i det ekstreme og besluttet ikke at date, før de er 26 eller måske tilmed 36.

Mænd, hvis I er vendt hjem fra jeres mission, og I stadig følger det dreng/pige-mønster, som I blev rådet til at følge, da I var 15, så er det på tide, at I vokser op. Find lidt mod og se jer omkring efter en at være sammen to og to. Begynd med en række forskellige aftaler med en række forskellige unge kvinder, og når den fase så frembringer en god kandidat, så gå videre til at komme sammen. Det er tid til at blive gift. Det er det, som Herren ønsker for sine unge voksne sønner og døtre. Mænd har initiativet, og I mænd bør se at komme i gang. Hvis I ikke ved, hvad en date er, så kan denne definition måske hjælpe. Jeg fik den fortalt af mit 18-årige barnebarn. En »date« skal opfylde tre betingelser: (1) være planlagt, (2) være betalt og (3) man er sammen to og to.

Unge kvinder, modstå at hænge for meget ud og tilskynd dates, der er enkle, billige og hyppige. Gør det ikke let for de unge mænd at hænge ud i situationer, hvor I kvinder sørger for maden. Giv ikke tilskud til snyltere. En gruppeaktivitet engang imellem er OK, men når I ser mænd gøre det at hænge ud til deres primære kontakt med det modsatte køn, så synes jeg, at I bør sætte lås på køleskabet og låse fordøren.

Hvis I gør det, bør I også sætte et skilt op: »Vil åbne for personlige dates« eller noget lignende. Og I unge kvinder, gør det lettere for disse sky mænd at invitere ud til en enkel og billig date. En del af at gøre det lettere er at undgå at forudsætte, at en date er noget meget alvorligt. Hvis vi skal overtale de unge mænd til hyppigere at bede om en date, så må vi fastslå en gensidig forventning om, at det at gå på en date ikke indebærer en vedvarende forpligtelse. Endelig, unge kvinder, hvis I siger nej til en date, så vær venlige. Ellers kan I knuse en nervøs og genert spørgsmålsstiller og ødelægge ham som potentiel ung mand, der inviterer ud, og det kan skade en anden søster.

Mine unge, enlige venner, vi råder jer til at kanalisere jeres samvær med det modsatte køn til et mønster med dating, som har mulighed for at udvikle sig til et ægteskab, ikke blot hænge ud, der har mulighed for at udvikle sig til holdsport som fodbold. Ægteskabet er ikke en gruppeaktivitet – i det mindste ikke før børnene kommer i et betragteligt antal.

Søstre, det ser ud til, at I har nydt mit fokus på de enlige mænds ansvar. Jeg har nu nogle ord til de enlige kvinder.

Hvis I blot marcherer på stedet og venter på et ægteskabstilbud, så kom i gang. I får måske aldrig mulighed for et passende ægteskab i dette liv, så vent ikke længere og kom i gang. Forbered jer til livet – måske et liv som enlig – med uddannelse, oplevelser og planlægning. Vent ikke på, at lykken kommer af sig selv. Opsøg den ved at tjene og lære. Skab jeres eget liv. Og stol på Herren. Jeres liv fyldt med pligt troskab bør følge kong Benjamins råd om dagligt at »påkalde Herrens navn og være bestandige i troen på det, der skal komme« (Mosiah 4:11).

»De styrer sig selv«

Nu, enlige søstre. Jeg har et ekspertvidne, som jeg beder komme til talerstolen nu. Det er min hustru Kristen, der som voksen var enlig i godt 35 år, før vi blev gift. Jeg beder hende komme herop og fortælle os, hvad hun føler i sit hjerte.

Søster Kristen Oaks: Tak, ældste Oaks. Jeg blev gift, da jeg var midt i halvtredserne, og jeg føler, at jeg er ved at blive symbolet på at være »gammel«.

Før jeg begynder, føler jeg, at jeg skal fortælle jer, hvor meget jeres himmelske Fader elsker jer. Vi er i Oakland, og jeg har besøgt besøgscentret på den anden side af gaden sammen med præsident Robert Bauman fra missionen her. Vi så Kristus-statuen og budskabet om den levende Kristus, og det ramte mig lige i hjertet. Nu er det jeres tid. Få noget ud af den ved at vie den til jeres himmelske Fader.

Jeg elsker det, som præsident Packer sagde om forsoningen. Forsoningen er ikke noget, der sker ved slutningen af vores liv. Det er noget, der sker hver eneste dag i livet. Og derfor siger jeg til vore enlige søstre, få noget ud af det.

Det kan være meget smertefuldt at være enlig så længe, især i en kirke med familier. Jeg ved, hvordan det føles. På min 50-års fødselsdag læste min svoger i avisen. Han sagde: »Hallo, der står her i avisen, at som 50-årig er dine chancer for at blive dræbt af terrorister større end dine chancer for at blive gift.« Jeg vidste, at dating var svært, da han sagde det, men giv ikke op. Det er ikke en terrorist-aktivitet.

Jeg ønsker også at sige, vær i balance. Som enlig kvinde måtte jeg komme videre. Jeg fik en doktorgrad og blev så involveret i mit arbejde, at jeg glemte at være en god person. Jeg ønsker at sige til alle i dette lokale, husk altid, at jeres første kaldelse er at være mor eller far. Udvikl de indre talenter som kærlighed og at tjene. Som enlig måtte jeg ud for at lede efter tjenesteprojekter, men nu har jeg

et hver aften på den anden side af bordet. Jeg er så taknemlig for det.

Til sidst tænker jeg på de smertefulde tider i vores liv. De kommer, uanset om man er enlig eller gift. I har måske et meget sygt barn eller en person, I er knyttet til, der dør, eller en periode i livet, hvor I er meget ensomme. I mister måske et barn eller oplever en situation, som I ingen kontrol har over, som fx en langvarig sygdom. Jeg vil bede jer hellige det til vor himmelske Fader. I Helaman 3:35 læser vi, at hvis vi giver Gud vores hjerte, tjener alle vore gerninger til at helliggøre os, så enhver tid er en velsignet tid.

I er min yndlingsgruppe i hele verden. I er meget dyrebare for mig, for jeg ved, hvordan det er at gå i jeres sko, og jeg gik i dem i meget lang tid.

Jeg ønsker, at I ved, at dette er den levende Guds kirke, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Dette er hans kirke. Jeg er så taknemlig for, at vi har en levende profet, præsident Gordon B. Hinckley. Og mest af alt, jeg ved, at vi har en himmelsk Fader, som elsker mig, for han var min bedste ven, da ingen andre var der, som elskede mig. Jeg siger dette i Jesu Kristi navn. Amen.

Ældste Dallin H. Oaks: Tak, Kristen. Brødre og søstre, hvis I nu er lidt urolige ved noget af det, som vi lige har sagt, så lyt meget omhyggeligt til det, jeg nu siger. Måske er du en ung mand, der føler sig presset af det, jeg har sagt om nødvendigheden af at begynde på at date, som kan føre til et ægteskab, eller en ung kvinde er urolig over det, vi sagde om nødvendigheden af at komme videre med sit liv.

Hvis du føler, at du er en undtagelse, så de meget direkte råd, som jeg er kommet med, ikke gælder dig, så skriv ikke et brev til mig. Hvorfor beder jeg om dette? Jeg har lært, at sådanne meget direkte råd fra mig kan føre til et stort antal breve fra medlemmer, som mener, at de er en undtagelse, og de ønsker, at jeg bekræfter, at det, jeg har sagt, ikke lige gælder dem i deres specielle situation.

Jeg skal forklare, hvorfor jeg ikke kan tilbyde megen trøst som svar på et sådant brev ved at fortælle jer om en oplevelse med en anden person, der havde problemer med en generel regel. Jeg holdt en tale, hvori jeg henviste til befalingen: »Du må ikke begå drab« (2 Mos 20:13). Bagefter kom en grædende mand op til mig og sagde, at det, jeg havde sagt, viste, at der intet håb var for ham. »Hvad mener du?« spurgte jeg ham.

Han forklarede, at han havde betjent et maskingevær i Koreakrigen. Ved et frontalt angreb havde hans maskingevær mejet snesevis af fjendens infanterister ned. Deres

kroppe lå i så store bunker foran hans maskingevær, at han og hans mænd måtte skubbe dem væk for at kunne blive ved med at skyde. De havde dræbt hundrede, sagde han, og nu kom han i helvede, fordi jeg havde talt om Herrens befaling: »Du må ikke begå drab.«

Forklaringen, som jeg gav den mand, er den samme forklaring, som jeg giver jer, hvis I mener, at I er en undtagelse med hensyn til det, jeg har sagt. Som generalautoritet er det mit ansvar at forkynde generelle principper. Når jeg gør det, forsøger jeg ikke at nævne alle undtagelserne. Der er undtagelser til nogle regler. Vi tror fx ikke, at befalingen er brudt ved at dræbe, når man følger en lovlig ordre i en væbnet konflikt. Men bed mig ikke om en udtalelse om jeres undtagelse. Jeg underviser kun i generelle regler. Om en undtagelse gælder jer, er jeres ansvar. I må enkeltvis finde ud af det mellem jer og Herren.

Profeten Joseph Smith underviste i det samme på en anden måde. Da han blev spurgt, hvordan han ledte en så forskellig gruppe af hellige, sagde han: »Jeg lærer dem de korrekte principper, så styrer de sig selv« (i John Taylor, »The Organization of the Church«, *Millennial*

Star, 15. nov. 1851, s. 339). Med det, jeg netop har sagt, underviser jeg blot i de korrekte principper og opfordrer jer hver især til at handle i henhold til disse principper og styre jer selv.

Brødre og søstre, det har været herligt at være sammen med jer. Jeg beder til, at det, der er blevet sagt i aften, må nå ind i jeres hjerte og blive forstået ved Helligåndens kraft i samme hensigt, som det er udtalt, nemlig for at velsigne jer, at trøste de hjemløse og at hjemløse de magelige.

Dette er Jesu Kristi Kirke. Han led, og han døde under forfærdelige smerter fra Getsemane og Golgata for at give os visheden om at kunne leve altid samt mulighed for evigt liv. Jeg beder til, at Herren velsigner os alle, når vi søger at holde Herrens befalinger, at vi til stadighed må stile højere, så vi i vore daglige beslutninger opnår det, som jeg har kaldt et helt livs rolige og stille pligttroskab. Dette er Jesu Kristi Kirke genoprettet i disse sidste dage med præstedømmets kraft og hans evangeliums fylde. Om dette bærer jeg vidnesbyrd, mens jeg beder om Herrens velsignelser til jer, mine ædle venner. I Jesu Kristi navn. Amen.